LIBRIS | We know books

Jack London

Colț Alb

Text repovestit de Elisa Mazzoli
Ilustrații de Roberto Vetrano

Traducere din engleză de Adrian Ciubotaru

LIBRIS | We know books

CUPRINS

CAPITOLUL I – URMĂRIREA 7
CAPITOLUL II – LUMEA DE AFARĂ 16
CAPITOLUL III – OAMENII 26
CAPITOLUL IV – GUSTUL LIBERTĂȚII 34
CAPITOLUL V – PRIMUL URLET 42
CAPITOLUL VI – FOAMETEA 52
CAPITOLUL VII – OMUL ALB 57
CAPITOLUL VIII – LUPUL LUPTĂTOR 62
CAPITOLUL IX – O VIAȚĂ NOUĂ 68
CAPITOLUL X – SALVAREA 78

LIBRIS | We know books

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL I

URMĂRIREA

Temperatura scăzuse până la patruzeci și cinci de grade sub zero. Teribilul Wild – tărâmul cel mai friguros și mai necruțător al continentului nord-american – răpunea oameni și animale. Bill și Henry mergeau lângă o sanie trasă de niște câini-lupi. Sania nu avea loc pentru ei, încovoindu-se la mijloc sub greutatea poverii – cei doi bărbați duceau cu ei cadavrul prietenului lor, pentru a-l înmormânta în cel mai apropiat fort.

Încotoșmănați în piei și în blănuri moi, cei doi se chinuiau să înainteze prin zăpada adâncă. În scurt timp, drumul a devenit mai ușor, căci bărbații au luat-o pe gheața unui râu ce șerpuia printre copacii unei păduri de brazi.

LIBRIS We know books

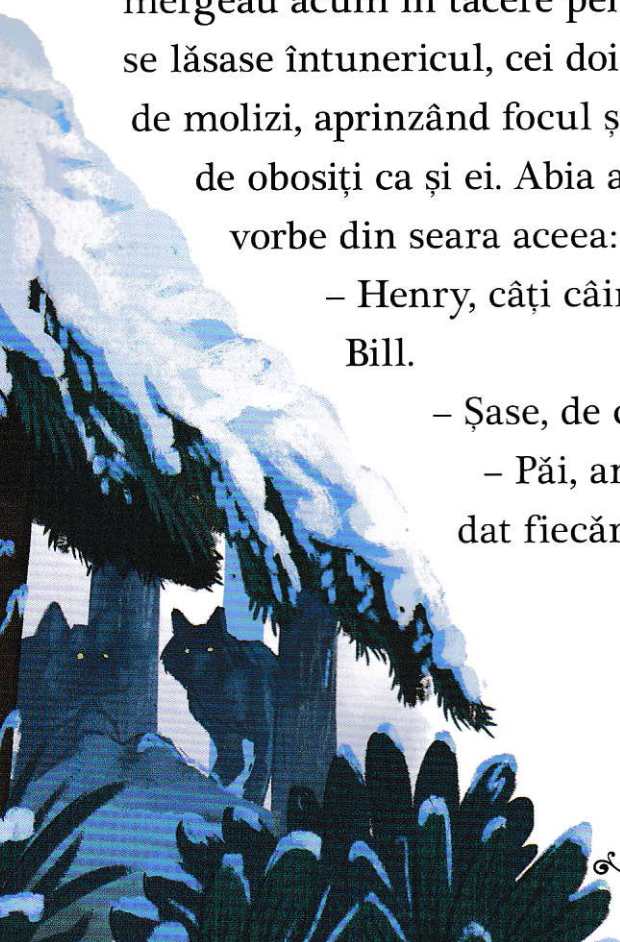
Sania, din coajă de mesteacăn, nu era prevăzută cu tălpici; în schimb, avea botul ascuțit, ca să poată despica troienele. Și hamul, și curelușele câinilor erau din piele. Respirația celor doi drumeți se transforma îndată în cristale de gheață, acoperindu-le sprâncenele și bărbile.

Din depărtare, se auzea urletul unor lupi flămânzi. Wild-ul storsese întreaga vlagă din Bill și Henry, care mergeau acum în tăcere pentru a-și păstra forțele. După ce se lăsase întunericul, cei doi au făcut un popas într-un desiș de molizi, aprinzând focul și îngrijindu-se de câinii la fel de obosiți ca și ei. Abia atunci oamenii au scos primele vorbe din seara aceea:

– Henry, câți câini ne-au mai rămas? a întrebat Bill.

– Șase, de ce întrebi? a răspuns Henry.

– Păi, am scos din sac șase pești. Am dat fiecărui câine câte un pește, dar

unul dintre câini a rămas fără hrană. Atunci am numărat din nou câinii. Și erau... șapte!

– Ai greșit numărătoarea, Bill!

– Ba nu! Am numărat bine. Am văzut cum al șaptelea câine o luase la sănătoasa, cu peștele în bot.

Henry s-a gândit că Bill începe să-și imagineze lucruri, dar asta se datora, firește, faptului că drumul acela prin Wild-ul cumplit îi istovise cu totul. Noaptea nu a fost însă mai odihnitoare. Din întuneric străluceau sporadic ochii lupilor, care încercuiseră tabăra improvizată de Bill și Henry. Nici ei, nici câinii, care se lipiseră strâns unii de alții, nu au închis un ochi până în zori, îngroziți: „Mi-au rămas trei cartușe, dar mai bine erau vreo trei sute!“ a murmurat Bill.

A doua zi, oamenii și-au continuat drumul, dar, de fiecare dată când se opreau ca să se odihnească un pic sau ca să îmbuce ceva, același câine străin le dădea târcoale, furând câte ceva din merindele lor. Apoi, intrusul dispărea, iar odată cu el dispărea și unul dintre câinii din atelaj.

LIBRIS We know books

Într-o zi, bărbații au înțeles că intrusul era, de fapt, o lupoaică. Aceasta ademenea potăile, care plecau după ea și erau sfâșiate apoi de haita de lupi ce îi aștepta în desișul pădurii. Bill și Henry au decis că unul dintre cartușele lor va trebui folosit neapărat pentru a răpune fiara aceea vicleană și cumplită.

Zilele următoare erau hotărâtoare. Câinii se agitau din ce în ce mai mult, iar lupii se apropiau tot mai tare de oameni. Ziua, sania naviga încet în oceanul de zăpadă, pe când noaptea totul se topea într-o tăcere care nu prevestea nimic bun, o tăcere pe care o întrerupeau din când în când zarva câinilor înspăimântați și mârâitul lupilor din preajmă...

Așa s-au scurs două săptămâni, în care Bill și Henry au fost terorizați de gerul mușcător și de fiarele flămânde ce le călcau pe urme. Ambii visau să ajungă cât mai repede în siguranța și căldura fortului. Dar visul s-a destrămat când Bill a hotărât să se ia de piept cu haita. Henry a auzit trei împușcături și, pe urmă, nu a mai deslușit nimic în aerul

LIBRIS We know books

înghețat al albei pustietăți. Bill nu s-a mai întors la sanie.

Din clipa aceea, Henry nu a mai avut niciun răgaz: el își îndemna câinii, apoi făcea focul cu vreascurile pe care le strângea în cale. Când se lăsa întunericul, îi alunga pe lupi, aruncând în ei cărbuni aprinși. Dar cât mai avea oare de mers până la fort? Mintea lui Henry nu era însă destul de limpede ca să mai facă un asemenea calcul. În afară de asta, drumețul a rămas cu numai doi câini din șase. Iar după ei se ațineau doisprezece lupi care nu știau ce-i odihna și care nu-și slăbeau victimele din privirile lor flămânde și șirete.